

Arrest

nr. 55 199 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In november 2003 doet verzoeker aangifte van zijn geplande huwelijk met mevrouw F.V.D. van Belgische nationaliteit.

Op 21 januari 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 14 juni 2004 onontvankelijk verklaard en op 4 januari 2005 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 20 juli 2004 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in voor een visum type D in functie van mevrouw F.V.D.

Op 4 december 2004 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in bij de gemeente, op grond van zijn wettelijke samenwoning met mevrouw F.V.D. Verzoekers visum wordt goedgekeurd voor de duur van zes maanden met als voorwaarden tot vernieuwing: *“effectief samenwonen en notarieel samenlevingscontract of verklaring van wettelijke samenwoning overeenkomstig art 1476 §1 van het burgerlijk wetboek”*.

Op 27 december 2004 biedt verzoeker zich aan te Gent om zich te laten inschrijven.

Verzoeker ontvangt een BIVR geldig van 10 januari 2005 tot 9 juli 2005 op basis van concubinaat.

Op 27 april 2005 leggen verzoeker en zijn partner een verklaring tot wettelijk samenwonen af op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek. Op 1 mei 2005 wordt een positief samenwoningstverslag opgesteld.

Verzoekers BIVR wordt jaarlijks verlengd tot 9 juli 2008, telkens met de voorwaarde een recent en positief samenwoningstverslag voor te leggen.

Op 5 juni 2008 zegt mevrouw F.V.D. eenzijdig de wettelijke samenwoning op.

Op 31 juli 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 22 oktober 2009 leggen verzoeker en zijn partner opnieuw een verklaring tot wettelijk samenwonen af met toepassing van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek.

Op 4 november 2008 dient verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, op grond van zijn duurzame relatie met mevrouw F.V.D. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 14 april 2014.

Op 26 mei 2010 bieden verzoeker en zijn partner zich aan om hun wettelijke samenwoning te ontbinden in onderlinge overeenstemming.

Op 17 augustus 2010 komen de twee minderjarige kinderen van verzoeker hun vader in België vervoegen en worden zij ingeschreven in de gemeente Gent.

Op 16 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2010. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A.H., geboren te (...), van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens artikle 42 quater, §1,4 ° van de wet van 15.12.1980:

de betrokkenen hebben met onderlinge toestemming hun wettelijke samenwoning, afgesloten op 22.10.2008, stopgezet op datum van 26.05.2010.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet, schrijft voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier dient in te dienen waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 3 november 2010 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De laatste nuttige dag om de nota in te dienen was 12 november 2010.

Er dient te worden vastgesteld dat de nota die per aangetekend schrijven van 13 november 2010 aan de griffie werd bezorgd laattijdig is. Ter terechtzitting voert de raadsman van verweerder aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesloten was op 12 november 2010 evenals de post en hij niet kon achterhalen of en welke postpunten wel geopend waren. De Raad wijst erop dat enkel een situatie van overmacht kan worden aanvaard en dat deze niet wordt aangetoond door verweerder. Verweerder geeft zelf aan dat er postpunten geopend waren, zodat hij wel degelijk de nota met opmerkingen op de laatste nuttige dag, met name 12 november 2010 aangetekend kon verzenden. Bovendien is verweerder geenszins verplicht om zijn nota pas op de laatste dag over te maken. Verweerder toont geen situatie van overmacht aan. Bijgevolg wordt deze nota, in toepassing van artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42 quater, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) aan. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006).

Het komt aan de overheid, in casu de verwerende partij, niet alleen toe om enkel toepassing te maken van artikel 42 quater, 1, eerste lid, 4° Vw., maar een zorgvuldige manier van voorbereiden van haar dossier betekent eveneens dat ook de uitzonderingen die in datzelfde wetsartikel bepaald zijn worden onderzocht. Meer specifiek behoorde het tot de onderzoeksplicht van de verwerende partij, in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht, om na te gaan of de uitzonderingen van artikel 42 quater, 4 Vw. al dan niet van toepassing waren, waardoor het bepaalde in artikel 42 quater, 1, eerste lid, 4° Vw. niet van toepassing is.

Een grondig onderzoek zou immers aan het licht gebracht hebben dat de verzoeker zich kon beroepen op artikel 42 quater, 4, 1° Vw, dat stelt dat “onder voorbehoud van het bepaalde in 5 het in 1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing is indien (hetzij het huwelijk), het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging (bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of) bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Het is natuurlijk maar al te gemakkelijk om onmiddellijk het verblijfsrecht van de verzoeker in te trekken zonder de volledige toepassing en voorwaarden (zowel voor intrekking als het behoud van het verblijf) van artikel 42 quater Vw. te onderzoeken. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt.

De zorgvuldigheidsverplichting houdt met andere woorden in dat de verwerende partij niet enkel dient na te gaan of aan de voorwaarden voldaan is voor de beëindiging van het verblijfsrecht (artikel 42 quater, 1, eerste lid, 10 Vw.), maar tevens of de betrokkene niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen (artikel 42 quater, 4 Vw.) .

Immers, de verwerende partij wist dat:

- verzoeker sinds 10 januari 2005 onafgebroken samenwoont met (zijn ondertussen ex — partner) mevrouw F.V.D. (...), tot op datum van 17.08.2010 en dat er dus een gezamenlijke vestiging was van

5jaar en 7 maanden; dit is immers perfect consulteerbaar via het Rijksregister, waartoe verwerende partij toegang heeft.

- verzoeker een wettelijk verblijf had op basis van zijn samenwoning met mevrouw F.V.D. (...) van 10 januari 2005 (datum inbezitstelling BIVR tot en met 9 juli 2008 (einde verblijf met BIVR én vervolgens van 15 april 2009 (datum inbezitstelling F — kaart) tot en met 29 september 2010. De verwerende partij heeft immers telkens deze verblijfsdocumenten zelf afgeleverd.

De verwerende partij wist dus dat verzoekers relatie met zijn partner, op basis van wettelijk geregistreerd partnerschap, in totaal een duur kende van 5 jaar.

Dit betekent dat verzoeker zonder meer in aanmerking komt voor de uitzonderingstoepassing van artikel 42 quater, 4, 1 Vw, nu zijn relatie geregistreerd partnerschap, maar ook zijn gezamenlijke vestiging ten minste 3 jaar geduurd heeft — zelfs bijna het dubbel -, waarvan niet louter minstens één jaar in het Rijk, maar de volledige duur ervan plaats had in het Rijk.

Indien de verwerende partij haar beslissing op een zorgvuldige wijze zou voorbereid hebben, dan zou zij dit onmiddellijk gezien hebben, en zou haar zorgvuldigheidsplicht tot een onderzoeksplicht genoopt hebben, meer bepaald tot onderzoek van een al dan niet bestaande tewerkstelling van verzoeker evenals een aansluiting bij een ziekenfonds.

De verwerende partij liet na om verzoeker uit te nodigen teneinde hem toe te laten om bewijzen à décharge voor te leggen, meer bepaald zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en het bewijs van aansluiting bij het ziekenfonds sinds 10.01.2005. Zij ging integendeel over tot onmiddellijke intrekking van het verblijf zonder verwittiging aan verzoeker van de op til zijnde beslissing, teneinde hem toe te laten de nodige bewijsstukken aan te brengen die aantonen dat hij zich kan beroepen op de uitzonderingsbepaling. Verzoeker vervulde immers alle voorwaarden voor de uitzonderingsbepaling in artikel 42 quater, 4, 10 Vw., maar de verwerende partij heeft nagelaten dit te onderzoeken en dus werden zowel dit artikel als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

3.2 Het wordt niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht verwierf als partner van mevrouw F.V.D., op grond van hun wettelijke samenwoning die zij hebben afgesloten op 22 oktober 2008, aldus op grond van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft aldus een "beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten". De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde van de staatssecretaris en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer wordt besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris haalt zijn bevoegdheid uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer."

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

"Volgens artikel 42 quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980:

de betrokkenen hebben met onderlinge toestemming hun wettelijke samenwoning, afgesloten op 22.10.2008, stopgezet op datum van 26.05.2010."

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder het verblijf heeft beëindigd nu het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, werd beëindigd. Verzoeker betwist niet dat de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming werd stopgezet en betwist aldus de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat gezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd, van de gemachtigde verwacht mag worden dat hij de onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt en niet enkel nagaat of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging, maar ook of betrokkene niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij valt onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet, nu zowel zijn geregistreerd partnerschap, maar ook zijn gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd. Hij woonde namelijk onafgebroken samen met zijn (ex)-partner, gedurende 5 jaar en 7 maanden, hetgeen uit het rijksregister blijkt. Verzoeker wijst er ook op dat hij van 10 januari 2005 tot 9 juli 2008 en van 15 april 2009 tot 29 september 2010 een wettig verblijf had op basis van zijn samenwoning met mevrouw F.V.D. met een totale duur van 5 jaar. Gelet op deze vaststelling meent verzoeker dat verweerder hem diende uit te nodigen teneinde hem toe te laten het bewijs te leveren van zijn tewerkstelling en zijn aansluiting bij een ziekenfonds. Verzoeker wijst erop dat hij ook aan deze voorwaarden voldeed.

Verzoeker wijst er terecht op dat aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, van de gemachtigde mag verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht, zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42^{quater}, maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

De uitzonderingsbepaling waar verzoeker meent aan te voldoen, luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;”

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier en de feiten die verzoeker aanhaalt, blijkt niet dat verzoeker voldeed aan de uitzonderingsvoorwaarden noch zijn er aanwijzingen in het administratief dossier dat verzoeker zou kunnen voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn geregistreeerde samenwoning of zijn gezamenlijke vestiging in de zin van artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet meer dan drie jaar duurt.

Verzoeker argumenteert dat zijn geregistreerd partnerschap of gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, nu hij onafgebroken samenwoonde met zijn (ex-)partner gedurende 5 jaar en 7 maanden. De Raad verwijst naar artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat het geregistreeerde partnerschap een duur moet hebben van meer dan drie jaar terwijl dit *in casu* niet wordt aangetoond. Verzoeker verkreeg zijn verblijf op grond van de wettelijke samenwoning die hij op 22 oktober 2008 afsloot. Deze duurde slechts een jaar en zeven maanden op het ogenblik dat de wettelijke samenwoning met onderlinge overeenstemming werd stopgezet. Het feit dat verzoeker met dezelfde partner reeds eerder een wettelijke samenwoning afsloot, kan niet in aanmerking worden genomen, nu er wel degelijk een onderbreking van enkele maanden was in de wettelijke samenwoning. Daarnaast voorziet de wet dat ook een gezamenlijke vestiging van meer dan drie jaar kan volstaan om in aanmerking te komen voor de uitzonderingsbepaling. Verzoeker meent hieraan te voldoen nu uit het rijksregister blijkt dat hij heel de tijd op hetzelfde adres was ingeschreven als zijn partner. De Raad wijst

er evenwel op dat voor een gezamenlijke vestiging het niet volstaat dat personen bij elkaar wonen op hetzelfde adres maar dat zij ook een gezinscel dienen te vormen. De Raad wijst erop dat het 'hen begeleiden of vervoegen' niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, maar wel minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, zodat er een minimum aan relatie moet zijn tussen de partners. Zo moet er minstens een "gezinscel" of een levensgemeenschap bestaan tussen de partners. Vooreerst toont verzoeker niet aan dat op het ogenblik dat zijn partner de wettelijke samenwoonst opzegde er wel degelijk nog sprake was van een levensgemeenschap of een gezinscel. Ook uit het administratief blijkt dat dit niet het geval was. Zo motiveerde het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 juli 2008 het volgende:

"(...) Overwegende dat een bewijs van effectieve samenwoonst met zijn partner als voorwaarde wordt gesteld voor een verdere verlenging. Overwegende dat betrokkene geen positief samenwoonstverslag met zijn partner kan voorleggen.(...)". Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing, terwijl uit deze beslissing blijkt dat er geen sprake meer is van een gezinscel. Zo blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekers echtgenote verklaarde dat *"mijnheer officieel wel nog bij haar woont, maar dat hij dikwijls weg is en hij beweert dat het zo gaat in de Turkse cultuur. Zij vermoedt nu dat mijnheer een samenlevingscontract wou afsluiten voor zijn verblijfsvoordeel; Mevrouw heeft al een ander slot gestoken. Mijnheer vertrekt in de loop van juni voor vijf weken naar Turkije naar zijn familie en kinderen"*.

Hieruit blijkt niet dat er op het ogenblik dat de wettelijke samenwoonst werd opgezegd nog sprake was van een gezinscel, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt meer dan 5 jaar gezamenlijk gevestigd te zijn met zijn partner. Uit het administratief dossier, noch uit verzoekers betoog blijkt dat er sprake is van een minimale echtelijke relatie die reeds drie jaar duurde op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er is geenszins sprake van een gezamenlijke vestiging die meer dan drie jaar duurde. Bijgevolg bevat het administratief dossier geen aanwijzingen dat verzoeker zou kunnen voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden. Verweerder diende aldus niet verder te onderzoeken of verzoeker voldeed aan de overige voorwaarden van inkomen en ziekteverzekering.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN